

Prolog

Sedim u poslednjem redu. Odavde se ostala prazna sedišta pružaju poput nizova grobnih leja. Podiže se zavesa, nalazim se u sumornoj trpezariji svoje kuće. Tu je nekoliko predmeta: statue od kamena i koža spljoštenog vuka. U jednom uglu je sto sa pet stolica, ona na pročelju se klima. Na tapetama su odštampane velike izbledele ruže. Počinje predstava mog detinjstva. Selimo se iz kuće u kuću, ne možemo da se ukotvimo ni na jednom mestu. Kamion za selidbu parkiran je pokraj ivičnjaka, dušeci klize s krova, a moj tricikl je uvek na vrhu te piramide.

Utonula sam u plišanu fotelju. Crtam po meblu koji se presijava. Na naslonu ispisujem tajnu rečenicu. Pokajem se i rukom izbrišem hijeroglif. Čujem kako me mama zove s ulice. Moji koraci škripe po parketu; pozornica se pretvara u beskonačan hodnik. Prelazim preko osvetljenog praga. Kao u oproštajnom ritualu, poslednji put obilazim baštu. Od napola dovršenog toaleta ostaje nekoliko vlažnih krpa nago-

milanih na pločicama u dvorištu. Uzimam jednu krpu i brišem prozor kuće koju napuštamo. Zaboravili su moju lutku Patrisiju u dnu stepenica. Gledam u nju sve dok me majčina ruka ne povuče ka automobilu s upaljenim motorom. Plačem lica naslonjenog na hladno staklo kraj zadnjeg sedišta, tako da niko ne primeti.

Nad pozornicom se nadvijaju prozori kuća u kojima sam živela: džinovsko staklo što gleda na pustu ulicu, podzemni svetlarnik, drveni ragastov podbuo od morske vlage, zarđale gvozdene rešetke duž avenije s palmama, zastakljena vitrina što je godinu dana stajala napukla. Kuća u kojoj su moji roditelji, gde nema mame, gde su moj brat i moja sestra i neka gospoda koju ne poznajem. Prvo moja soba na drugom spratu koju delim s Adelom i Davorom. Potom uzani stan gde smo samo tata i ja. Moj uski krevet ili moj široki ležaj, koji je isti kao mamin. Naše stvari u torbama, kartonskim kutijama, starim koferima vezanim kaiševima. U svom malom koferu nosim fotografiju komšinice koja mi je bila najbolja drugarica. Čuvam staklenu flašu u kojoj dosipam zemlju iz svih bašta u kojima sam se igrala.

Mrzim kuću u aveniji s palmama. U njoj je sve počelo... Popravljaju nameštaj. Okrećiće zidove, pod kuće je prekriven novinskom harti-

jom. Farba na vratima je oljuštena i sve je puno prašine. Hodam po sobama i novine škripe, šuš-kaju. Nabasam na Lorensa. Tako se zove majstor koji se mota po kući odeven u platneni kombi-nezon. Ima crne oči, dlakave ruke, prava leđa. Dok prelazi četkom preko zida zvižduće pesmu sa radija. Traži dozvolu svaki put pre nego što pređe u novu sobu. Okreći kuhinju, traži dozvo-lu, okreći dnevnu sobu, traži dozvolu, sada moju sobu, traži dozvolu. Ruča sendvič u kuhinji. Po-sle podne drema u dvorištu nagog trupa. Posle podne drugi put prelazi bojom zidove koje je tog jutra okrećio. Udišem i kuća miriše na opoj-ni razblaživač. Majstor pripaljuje mami cigare-tu, potom se zatvaraju u trpezariju i dugo ostaju tamo. Mislim na njegove obrve koje uokviruju mrki pogled. Nemam sat, ali znam da je proš-lo previše vremena. Kroz vrata čujem šuškanje novinske hartije. Ključaonica me gleda svojim kratkovidim okom. Naslonjena na prozor uspe-vam da izbrojim dvadeset sedam automobila koji prolaze ulicom. Nešto kasnije podignem slušalicu, čujem da neko mami kaže da je voli, a potom se nasmeje. To je majstor. Prepoznajem njegov hrapavi glas. Tata pere zube. Vrištim, šu-tiram zidove, kidam dugmad na pidžami. Tata izjuri iz kupatila dok mu pasta curi niz usta. Pita šta se dešava. Mama podiže obrvu i kaže: „Jedan

od njenih napada besa“. Moje srce je doboš, njegovi damari su sve glasniji. Dum-dum-dum. Telo mi prožima štucanje koje odjekuje ispod mojih grudi. Bubnjanje se ubrzava. Ona mi donosi čašu vode sa šećerom, gasi svetlo u spavaćoj sobi, zatvara vrata. Moj plač sada odjekuje u jastuku. U glavi mi blistaju iskre zajedničke cigarete. Ponovo me gleda kiklopsko oko ključaonice na vratima trpezarije koje nudi synopsis kroz špijunku. Farovi automobila što prolaze ulicom osvetljavaju ugao moje sobe. Njihovi oblici se ocrtavaju na zidu. Jedan kamion je upravo napustio svoju kabinu nacrtanu na zidu naspram mog kreveta.

Zatim se začuje žamor iza zavese. Reditelj predstave saopštava da je to bio samo odlomak, jedna scena. Prolog. Podiže se zavesa, počinje prvi čin.

SADRŽAJ

Prvi čin

Prolog	9
Tata i ja imamo isto godina	13
Sećanje čula	17
Porodica s drugog kontinenta	21
Naučila sam da crtam	
oponašajući crteže druge dece	24
Ukrštene uloge	28
Tata i moja krv	32
Mama stoji dok sluša lošu vest	36
Jednačine koje daju druge rezultate	40
Kuća na aveniji s palmama	43
Mama i njeni krici	46
Izvitopereni datumi	49
Mama se osmehuje na drugačiji način	52
Moj život u kesi iz supermarketa	56
Putovanje u ludačkoj košulji	59
Za mene nema mesta u maminom sećanju	62

Drugi čin

Na neprekidnoj turneji	67
Sesija između četiri zida	71
Na pučini	75

Kružne migracije	80
Neuredne cipele	83
Minska polja	87
Mama me vodi u šetnju	91
Fragmenti muškaraca usred gomile	95
Rupa na grudima	101
Pismo u dva glasa	104
Smrt na putu	108
Vidim samo tvoje noge	113
Razgovor o počecima i završecima	116
Košmari koji me pohode kada se probudim	119
Porodični brodolom	123
Troje stare dece	129

Treći čin

Generalna proba	135
Marš preživelih	139
Telefonski imenik	146
Rat je sinoć okončan	150
Tišina koju nosi nesreća	153
Moje reči su vrisak na hartiji	157
Putovanje na drugi kontinent	160
Susret s mojim drugim tatom	163
Izbrazdana noć	169
Epilog putovanja	170
Linija je zauzeta	173
Odloženo pismo	175
Iza kulisa	176
Predstava	178